

Timoteuksen kirje

Timoteuksen luterilaisen seurakunnan rukous- ja tiedotuskirje

Heinäkuu 2015/Oulu

Timoteuksen luterilainen seurakunta on yksi Suomen evankelis-luterilaisen lähetysshiippakunnan jumalanpalvelusseurakunnista. Kutsunamme on julistaa Kristuksen sovintoveren evankeliumia syntien anteeksiantamuksesta sekä synnyttää ja tukea Pyhään Raamattuun perustuvaa luterilaista jumalanpalveluselämää maassamme.

Pidä tallessa, Timoteus, se mikä on uskottu sinun haltuusi! (1.Tim 6:20)

Helatorstain pappisvihkimys Oulussa

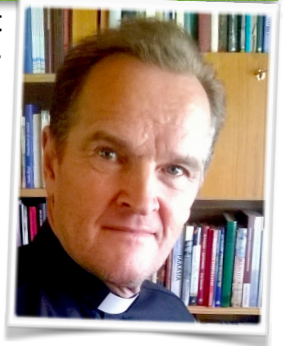
past. Ilkka Pöyry

Suomen evankelis-luterilainen lähetysshiippakunta teki kirkkohistoriaa Oulussa helatorstaina. Vastavaanlaista historiaa tehtiin Saksassa 1930-luvulla. Dietrich Boehoffer aloitti tuolloin tunnustuksellisen luterilaisen pappiskoulutuksen, koska yliopistokoulutus tähtäsi liberaalien pappien kouluttamiseen Hitlerille uskolliselle arkkipiispa Müllerin kirkolle. Raamatusta ja tunnustuskirjoista ei enää pidetty kiinni, kirkko palveli yhteiskunnan tarpeita ja kuunteli valtaapitävien ääntä, yleistä mielipidettä. Raamattu-uskollisilta papeilta otettiin pappisoikeudet ja tunnustuksesta kiinni pitävät nuoret pappiskandidaatit eivät saaneet vihkimystä. Bonhoeffer toimi kuten Luther tunnustuskirjoissa vaatii. *"Milloin siis varsinaisista piispoista tulee evankeliumin vihollisia tai kun he kieltäytyvät vihkimästä pappeja, seurakunnat säilyttävät silti oikeutensa. Sillä missä ikinä on seurakunta, siellä on oikeus evankeliumin virkaan. Sen vuoksi on välttämätöntä, että seurakunta säilyttää oikeuden kutsua, valita ja vihkiä viran hoitajia."*

Kutakuinkin samanlaisessa tilanteessa eletään myöskin nykypäivän Suomessa. Luterilaisesta tunnustuksesta kiinni pitäviltä papeilta kansankirkko riistää pappisoikeudet ja jättää vihkimättä papeiksi miehet, jotka tukeutuvat apostoliseen virkakäsitykseen. Sen vuoksi evankelis-luterilainen lähetysshiippakunta kouluttaa ja vihki itse pappinsa, jotta puhutaan luterilaisen evankeliumin saarna ei loppuisi maassamme. Helatorstain pappisvihkimyksessä Oulussa tehtiin siis suomalaista kirkkohistoriaa.

Hieno juhla onnistui täydellisesti. Janne-pastorimme oli ihmeissään, kun häntä kiitettiin onnistuneista järjestelyistä. – Enhän minä ole tehnyt mitään, kaikki työt on delegoitu eri vastuuhenkilöille! – Näin se pitää mennäkin. Seurakunnan työ on yhteistä, se on ikään kuin yksi perhe, jossa jokaisella perheenjäsenellä on oma tehtävänsä ja vastualueensa. Juhla-järjestelyt kahvitteluineen, suntiotehtävineen, musiikkiesityksineen ja eri ohjelmineen ja juontaji-

neen osoittivat, mitkä valtavat voimavarat Timoteuksen seurakunnassa ovat käytettävissä. Kuro- ja muut musiikkiesitykset olivat kaikki korkeatasoisia. Kalliopuskon pariskunnalle on tarjolla jo tuottajakin musiikin taltioimiseksi laajojen piirien käyttöön. Jumala on ihmeellisesti siunannut seurakuntaamme erilaisilla lahjoilla!

Vuosia sitten poikani pappisvihkimyksessä Göteborgissa piispa Arne Olsson vihki kolme suomalaista nuorta miestä pappisvirkaan. Seurakuntaa oli kourallinen, pääosa vihittyjen omaisia, ja paikkana jonkun koulun ränsistynyt juhlasali. Mietin, että tällaista tulee olemaan Suomen apostolisen virkajärjestyksen mukaan elävien seurakuntienkin elämä. Helatorstai Oulussa osoitti jotain aivan muuta. Juhlatila oli ääriään myöten täynnä. Virrenveisuu kantoi varmaan tuomiokirkon portaille asti, eikä väkevä Jumalan sanan julistus jättänyt ketään kylmäksi. Kirkkovieraat halusivat ottaa vastaa Kristuksen ruumiin ja veren syntiensä anteeksiantamukseksi – piispamme puhe kymmenestä käskystä oli satuttanut. Me kaikki olemme rikkoneet niitä vastaan ja olemme sen vuoksi armahduksen tarpeessa. Muuta sovitusta ei ole kuin Kristuksen täytetty työ Golgatalla, risti on ainut turvapaikka, johon voimme päämme kallistaa.

Itselleni koko hienon juhlan mieleenpainuvin ja haastavin tehtävä olikin jakaa ehtoollisessa siunattu viini, Kristuksen veri. Minäkö olen kelvollinen tarttumaan ehtoollismaljaan, jossa Kristus on itse läsnä? Ordinaatiokoulutuksen syvin anti oli kuitenkin se, että Herra itse on palvelijansa palvelukseen kutsunut, eikä kutsumustansa kadu. Hän itse varustaa heikot kulkijat niillä lahjoilla, joita apostolisen viran hoidossa tarvitaan. Pappi on sivuroolissa, hänen tulee tehdä itsensä mahdollisimman mitättömäksi, jotta Kristus saisi sijaa. Ei liturgin osaa-minen taikka saarnataito uskoa synnytä ja vahvista,

vaan itse Kristus sanassaan ja sakramenteissaan lahjoittaa kaiken. Hän on kaiken keskus, joka synnyttää seurakuntayhteyden, jossa kaikilla on oma tehtävänsä - tärkeysjärjestystä ei ole.

Me emme käy toisten kristittyjen kanssa yhteiselämään vaatijan roolissa, vaan kiitollisina vastaanottajina. Me kiitämme Jumalaa siitä, mitä hän on meille tehnyt, Hän on antanut meille sisaria ja veljiä, jotka elävät Hänen kutsunsa ja kutsumuksensa varassa palvelen seurakuntaa lahjoillaan. Meidän on turha ottaa kuormaa siitä, mitä Jumala ei meille anna, vaan opetella hoitamaan uskollisesti sitä, mitä hän päivittäin meille antaa. On uskomattoman hienoa helatorstain kokemusten jälkeen elää seurakunnan keskellä, jossa meille on annettu runsain mitoin sisaria ja veljiä, joiden kanssa saamme yhdessä taivaltaa syntisinä ja vaivaisina eteenpäin Vapahtajamme armoon turvautuen.

Seurakuntamme ei ole meille mikään kristillinen haavekuva, haavekuvat särkyvät ja murskaantuvat ja synnyttävät meissä vaatimuksia. Seurakuntamme on meille koti, jossa saamme kohdata pettymyksiä, mutta myös suurta rakkautta ja huolenpitoa. Jumala ei ole haavekuvien Jumala, vaan totuus. Hän luo yhteyden ja hoitaa monella tapaa vajavaisista

paimenista ja matkakumppaneista huolimatta. Yhteytemme on pelkästään siinä, mitä Kristus on meille itse kullekin tehnyt – meillä on toinen toisemme vain Kristuksen kautta. Helatorstain ihme päättyi opetuslapsille lupaukseen suoraan taivaasta: ”Tämä Jeesus, joka otettiin teiltä taivaaseen, on tuleva samalla tavalla kuin näitte hänen taivaaseen menevän.” ”Amen tule Herra Jeesus.”

Kiitollisena kaikille teille, jotka olitte läsnä ja edesautoitte lahjoillanne suuren juhlan onnistumista! –Ilkka

Perhe Boutellier

Jani Boutellier

Perheeseemme kuuluvat Kaisu, Jani ja pojat Huugo (4v) ja Hans (1v). Kaisu valmistui Oulussa musiikinopettajaksi 2007 ja on sittemmin opettanut musiikkia kaiken ikäisille vauvasta vaariin muun muassa Taivalkoskella ja Siikalatvalla. Jani opiskeli Oulussa tietotekniikkaa tohtoriksi asti ja on siitä lähtien toiminut Oulun yliopistolla tutkimuksen ja opetuksen parissa.

Poikamme Huugo ja Hans ovat toistaiseksi olleet kotihoitossa vanhempien ja avuliiden isovanhempien kanssa. Perheemme erikoisuus on Janin sveitsiläisen isän myötä tullut kaksikielisyys. Jani puhuu pojille sveitsinsaksaa, joten kun Huugo kutsuu "pappia", hän tarkoittaa isää ("papi") eikä pastoria.

Olemme olleet mukana Timoteuksen seurakunnassa koko lailla alusta asti, kaukaisin muistikuva vie ehkä vuoteen 2006 Hintan ja Myllyojan seurakuntataloille. Janne-pastori oli tullut tutuksi jo OPKOn toiminnassa, ja se oli suuri syy siihen, miksi Timoteukselle oli helppo tulla. Opetukseen ei ole tarvinnut koskaan pettää.

Ensimmäisinä vuosina emme kuitenkaan olleet kovin aktiivisia seurakunnassa, ja ehkä seurakunnan merkitys yhteisönä avautuikin vasta omien lasten syntymän jälkeen. Täytyy myöntää, että ennen sitä

lapsiperheiden suuri määrä seurakunnassa hieman vieraannutti. Nykyään olemme seurakuntaan kotiutuneet ja viime aikoina myös osallistuneet seurakunnan toiminnan järjestämiseen kanttori- ja pyhäkoulutiimissä, sekä hallituksessa.

Tuleva syksy tuo arkeemme taas uudenlaisia kuvioita, kun työt vievät perheemme asumaan Haapavedelle, mistä Kaisu sai vuodeksi yläkoulun ja lukion musiikinopettajan työn. Arkiympäristön vaihtuminen ei tapahdu ensimmäistä kertaa, sillä aiemmin työn merkeissä on asuttu Taivalkoskella ja Sveitsin Lausannassa. Timoteuksen messuihin on silti tarkoitus osallistua ajelemalla Ouluun joiakin viikonloppuina.

Lähetysshiippakunnan Muhoksella järjestetyillä kahdella leirillä saimme viettää aikaa Ruutin kirjan äärellä ensin varhaisnuorten ja sitten nuorempien lasten kanssa. Kirjan tapahtumat jäivät kyllä varmasti elävästi jokaisen mieleen, Ruutin tarinan hyvin kiteyttävä ja mukaansatempaava leirilaulukin piti siitä huolen. Puitteet leireillä olivat varsin mainiot, sillä oppituntien ohessa saimme viettää aikaa ja leikkiä koulun alueella ja läheisellä saarella, jonne pääsimme moottoriveneellä.

Ruutin kirjassa pääsimme käsiksi ehkä yhteen Raamatun kauneimmista rakkaustarinoista. Niin lapset kuin varhaisnuoretkin saivat omalla tavallaan käsittellä tätä kertomusta. Samalla kun kertomus

HUOM!!!!!! 13-17-vuotiaiden seikkailuleiri
"Eläviä kaloja ja muita ihmeitä"
Muhoksella 28.-30.8.2015

toimii hyvänä vertauskuvana Jeesuksen ja seurakunnan suhteesta, saimme myös tervettä opetusta kristillisestä miehen ja naisen välisestä suhteesta ja avioliitosta. Vaikka opetus oli suunnattu nuoremmille ihmisille, sain itsekin tosi paljon irti opetuksista ja myös monia uusia näkökulmia Ruutin kertomukseen.

Raamattuopetusten lisäksi saimme vapaamuotoisemmissa ohjelmissa opettaa varhaisnuorille mm. nuotion sytyttämistä, kukkaseppeleen tekoa (jossa nuoret kyllä opettivat lähinnä minua), jousiammuntaa ja puhallusputkella ampumista. Saarella ajanvietto sujui mukavasti nuotion ääressä makkaraa paisteltaessa, lentopalloa pelatessa ja uidessa. Leirit olivat hyvin toiminnallisia, mutta myös sanan ääreen vakavasti rauhoittuvia silloin kun sen aika oli.

Leireillä minun kaltaiseni isot ihmisetkin saivat hetkellisesti tuntea itsensä taas varsin nuoreksi. Meitä isosia oli esim. lastenleirillä kaikenikäisiä, 12 ikävuodesta 23 ikävuoteen, mutta silti tuntui että tätä eroa ei edes huomannut. Isosporukka hitsautui hyvin yhteen ja tekemisen meininki oli jatkuvasti läsnä kummallakin leirillä. Iltaohjelmatkin syntyivät kuin itsestään. Koko isosporukka oli täynnä hyvin fiksuja ja oma-aloitteisia ihmisiä ja heidän kanssaan oli ilo työskennellä. Samat terveiset menevät kyllä myös leiriohjaajille, keittäjille ja muille vapaaehtoisille, jotka muodostivat leireistä mukavan ja lämmينhenkisen kokonaisuuden.

Naisia ja diakoneja antiikkiin ajoilta

Pauliina Pylvänäinen

Terveisiä helteisestä Roomasta! Kesäkuun alussa pääsin sinne karkuun Oulun sateita. Kiertelin nähtävyyksiä. Kävin oopperassa. Söin pizzaa, pastaa ja jäätelöä kenties koko kesän edestä. Koko viikkoa en kuitenkaan viettänyt turistina vaan paikallisten nunnien, pastorien ja tutkijakollegoiden tavoin: istuin ja luin teologisissa kirjastoissa.

Roomassa käynti oli antoisa väitöskirjani kannalta. Perehdyn tutkimuksessa *Apostoliset konstituutiot* –nimiseen varhaiskristilliseen tekstiin. Tekstiä kutsutaan usein kirkkojärjestykseksi, koska se opastaa järjestämään seurakunnan elämään liittyviä asioita. Teksti on ajoitettu antiikin Rooman aikaan, 300-luvun loppupuolelle, ja sijoitettu Antiokian kaupungin ympäristöön. Sen sisältämät ohjeet nojautuvat vahvasti sekä Uuteen että erityisesti Vanhaan Testamenttiin.

Apostoliset konstituutiot avaa meille yhden ikkunan ensimmäisten vuosisatojen kristittyjen maailmaan. Se näyttää, miten he sovelsivat Raamatun ohjeita käytännön seurakuntaelämään. Tekstissä kuvattua seurakuntaa johtaa piispa. Hänen alaisuudessaan toimivat presbyteerit ("papit") ja diakonit. Näiden lisäksi seurakunnassa vilisee monenlaisia muitakin toimijoita: on alidiakoneja, lukijoita, laulajia ja portinvartijoita. Naisten ja miesten asema seurakunnassa

noudattaa suoraan Raamatusta tuttuja ohjeita. Nainen on miehen alamainen, joten häntä kielletään kastamasta ja opettamasta.

Yllämainituista rajoituksista huolimatta seurakunnan diakonien joukossa on naisia siinä missä miehiäkin. Pääpiirteittäin he hoitavat samoja tehtäviä: miesdiakoni seurakunnan miehiin, naisdiakoni naisiin liittyen. Jumalanpalveluksen aikaan molemmat järjestävät tilaa kirkkosaliin saapuvalla kansalla. Naisdiakoni seisoo vartiossa kirkkosalin ovella. Miesdiakoni puolestaan valvoo, että seurakunta käyttäytyy kunnolla: kukaan ei saa viheltää, nauraa, nuokkua saati nukkua. Miesdiakoni on omalta osaltaan vastuussa jumalanpalveluksen liturgiasta, mutta naisdiakoneilla ei vastaavia tehtäviä ole.

Järjestyksenvalvojana toimimisen ohella naisdiakoneille osoitetaan useita tehtäviä, joita vain he saavat seurakunnassa hoitaa. He avustavat piispaa naisia kastettaessa. Tuohon aikaan kastettavien ihmisten määrää oli kasvussa ja suurin osa heistä oli aikuisia. Kaste tapahtui virtaavassa vedessä eikä kastettavilla ollut vaatteita yllään. Niinpä naisdiakonien avulla naisten kastaminen oli mahdollista toteuttaa siveellisesti. Toiseksi jo Vanhasta testamentista tuttu leskien auttaminen on

Apostolisissa konstituutioissa uskottu naisdiakonien tehtäväksi. Lisäksi heitä opastetaan vierailemaan seurakunnan naisten kodeissa. Näyttääpä heille kuuluvan myös kauemmas, todennäköisesti toisiin seurakuntiin, matkustamista.

Kaikki diakonit toimivat piispan valtuuttamina ja hänen alaisuudessaan. Piispan asema seurakunnan johtajana on ehdoton ja sitä korostetaan monin tavoin. Johtoasema tuo seurakunnan elämään järjestyksen ja rauhan. Tästä lähtöasetelmasta käsin sekä mies- että naisdiakonit lähetetään palvelemaan seurakuntaa. Palvelemista ilmaiseva kreikan kielen verbi ("diakoneoo"), jota sekä Uudessa testamentissa että Apostolisissa konstituutioissa käytetään, ilmaisee ensisijaisesti valtuutettuna toimimista. Palvelemisen sisältö, eli se, mitä tehtäviä siihen käytännössä kuuluu, näyttää sanan merkityksen kannalta toisijaiselta.

Diakonit tekevät siis seurakunnassa tehtäviä, joita kulloinkin katsotaan tarpeelliseksi hoitaa. Pääasia kuitenkin on, että he palvellessaan toimivat piispan alaisuudessa. Naisdiakonit hoitavat tehtäviään miesdiakonin tai piispan kanssa ja jopa yksin. Ajan yhteiskunnalliseen tilanteeseen peilattuna näille nai-

sille annetaankin seurakunnassa huomattavan näkyvä asema ja suuri vastuu.

Apostolisia konstituutioita lukiessa minua naisena ja teologina toistuvasti puhuttelee, kuinka naisia koskevat kiellot eivät tee heitä toimettomiksi ja tarpeettomiksi. Päinvastoin, naisilla on seurakunnassa tärkeitä ja arvokkaita tehtäviä. Silti uskollisuus Sanalle säilyy. Toisaalta tekstissä diakonien työ on niin ikään vahvasti perusteltu Raamatun jakeilla. Samalla se on herkkä reagoimaan seurakunnan senhetkisiin haasteisiin.

Sunnuntaisin messuun kokoontuva seurakuntamme on ihan erilainen kuin se, jonka elämästä saan arkisin Apostolisista konstituutioista lukea. Onhan välillämme melkein 1700 vuotta, tuhansia kilometrejä ja huimat kulttuurierot. Kuilu ei katoa, vaikka kuinka vierailisin Rooman kirjastoissa. Pikemminkin tajusin siellä entistä konkreettisemmin, miten suuri tuo kuilu on. Kuilusta huolimatta on hienoa, että naisia ja diakoniaa koskevissa käytänteissä on säilynyt jatkumo. Timoteuksen sisaret toimivat esiäitiensä tavoin aktiivisesti ja monin tavoin seurakunnan parhaaksi. Seurakuntaamme vasta perustettu diakoniarahasto on suunniteltu toimivaksi tutunkuuloisella periaatteella: Autetaan häntä, joka tarvitsee ja huomioidaan, että tilanteet voivat vaihdella.

Yhteystietoja

Timoteuksen luterilaisen seurakunnan pastori Janne Koskela on käytettävissäsi, jos sinulla on kysyttävää seurakuntaan liittyen, haluat ripittäytyä, keskustella hengellisistä asioista tai selvittää oman elämän sotkuja ja umpikujia. Ota rohkeasti yhteyttä!

gsm 050 3667747, email janne.koskela@lhpk.fi

Pastorin puhelinpäivystysajat: su klo 16-17.30, ke klo 10-12. *Janne vuosilomalla 6.7.-4.8.*

Janne-papin musiikkia löydät YouTubesta tililtä Janne Koskela music.

Pastori Ilkka Pöyry : gsm 050 - 437 3060, email ilkka.poyry@lhpk.fi

Kuuntele saarnoja, lue Pyhäkön Lamppu-lehteä ja katso opetusvideoita: www.lhpk.fi

Tiliyhteys: FI59 1023 3000 2354 52 viite 6363 Keräyslupa 2020/2013/3630

Rukoile kanssamme!

Kiitämme:

Jumalan armon täyteydestä Kristuksessa sekä armonvälineiden osallisuudesta.

Jumalan sanasta, josta voimme oppia tuntemaan Elävän Jumalan ja hänen hyvän tahtonsa.

Jumalan perheväen yhteydestä ja mahdollisuudesta kokoontua yhteen säännöllisesti

Lähetyshiippakunnasta ja piispa Ristosta.

Huolenpidosta seurakuntamme ja lähetyshiippakunnan talousasioissa

Hyvin sujuneista lastenleireistä

Pyydämme:

Siunausta kesään, lomiin, syksyn työn suunnitteluun ja kaikkiin kohtaamisiin.

Viisautta ja johdatusta lähetyshiippakunnan seurakuntaverkoston rakennustyöhön.

Siunausta Janne ja Ilkka -pastoreille ja heidän perheilleen sekä Risto-piispalle ja vaimollensa Marja-Liisalle.

Siunausta Typön, Aitan ja Mayn perheille ulkomailla.

Siunausta Jarai-kansalle ja muille vainoituille ympäri maan piirin. Erityisesti muslimimaiden vainoituille kirkkoille.

Jumalan huolenpitoa talousasioihin - uskollisia tukijoita ja esirukoukkoja.

Armolahjojen täyteyttä seurakunnassa - Uskollisuutta vähässä ja palvelijan mieltä. Sitä, että kaikki saisivat löytää oman paikkansa seurakunnassamme.

Jumalan siunausta ja herätystä koko Suomen ev. lut. kirkolle, sen jäsenille, paimenille ja päättäjille sakenevan pimeyden keskelle. Sitä, että kirkon jäsenyyden jättäneet eivät jäisi tyhjän päälle, vaan löytäisivät elävän seurakuntayhteyden.

Kaikkien maailman uskovien yhteyttä

Jumalanpalvelus elämäksi, seurakunta kodiksi!

Messu joka sunnuntai klo 10:30 Tuulimyllynkatu 18

Tervetuloa!

